

Jorslag, hvilket den højtærede Minister saa gerne slutter sig til, idet Gennemsnitsantallet af Indvaanerne i hver Kreds efter Flertallets Forslag er sat til 29,000 Mennesker, medens det efter en Omordning paa kun 9 Kredse vil blive 32 a 33,000.

Jeg skal efter denne lille Bemærkning vende mig til det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Madsen) der navnlig i Gaar, men ogsaa delvis i Dag antede over Dagsordenens Indhold med Hensyn til den Fortolkning, Lovgivningsmagten havde givet af Grundloven, idet det paa ingen Maade forholdt sig saaledes, som Dagsordenen sagde, at Grundlovens Ordlyd ikke paahyder Forøgelsen af Valgtredsene som en Nødvendighed. Det ærede Medlem har dog sikkert herved oversprunget det, det kommer an paa i vor Dagsorden i den Henseende, idet der staar: „I Betragtning af, at Grundlovens § 32 hverken ifølge sin Ordlyd eller efter den Fortolkning, Lovgivningen har givet den gennem dens Anvendelse“ o. s. v. Det er sandelig ikke den Fortolkning, som enkelte Lovgivere eller enkelte Rigsdagsmænd have søgt at give af denne Paragraf, men det er den Fortolkning, Lovgivningsmagten har givet af den gennem Paragraffens Anvendelse. Og hvilken Anvendelse tør jeg nu spørge, er det, som Lovgivningsmagten har gjort af § 32 siden dens Tilblivelse i 1849? Det er den, at den har ladet Antallet af Folketingsmedlemmerne være usorandret. Ganste ejendommeligt er det, at det ærede Medlem i Gaar og delvis ogsaa i Dag meget stærkt støttede sig til Rimestad, og lige saa ejendommeligt er det, at jeg skal støtte mig til Berg. Der er dog den Forskel, at Rimestad aldrig har været min Fører, medens jeg tror, at Berg har været det ærede Medlems. Jeg skal sätte mig meget fort, thi det er allerede før kommet frem i Dag og blevet berørt af det ærede Medlem, at Berg allerførst i Halvfjerdserne ubetinget holdt paa, at denne Sag kun kunde løses og ordnes gennem en Grundlovsforandring, og vedblev dermed lige til det Aar, han døde, til 1891. Det ærede Medlem har jo selv bekræftet det. Det var Bergs Standpunkt, at han helst saa, at denne Sag ordnedes gennem en Grundlovsforandring. Det var hans principale Standpunkt lige til hans Død; subsidiært kunde han ogsaa gaa med til noget andet. Men jeg fremhæber det kun som et Kuriosum, at vi to skulle støtte os til Autoriteter fra hver især saa forskellige Sider, medens ganste andre maatte synes at ligge os nærmere.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) antydede saadant noget som,

at det vilde virke meget ubehageligt paa mig, om han bestæftigede sig med Udtalelser i Mindretallets Betænkning og med selve Dagsordenen. Det er saa langt fra at være Tilfældet, at jeg tværtimod takker ham for den Opmærksomhed, han ydede Mindretallets Udtalelser. Særlig kan jeg ikke andet end takke ham, fordi han borttog det værste af den Trusel, der fra den ærede Ordførers Side slyngedes ud mod mit stakfels Hoved, om den Nemesis, der vilde ramme mig. Det ærede Medlem viste nu Nemesis tilbage og hen mod et Sted, hvor den maaske ogsaa rettere havde sin Plads end hos mig. Naar det samme ærede Medlem imidlertid troede at se og ogsaa paastod, at der var et logisk Modsetningsforhold til Stede i Dagsordenens Indhold, tror jeg dog, at han ikke havde Ret i saa Henseende. Han sagde nemlig, at naar det var Mindretallets Mening, at Grundlovens § 32 slet ikke krævede nogen Forøgelse af Folketingets Medlemmers Antal, var det aldeles ulogisk umiddelbart oven paa at forlange en Grundlovsforandring, der kunde bringe os hen til dette Resultat. Men det er slet ikke den nødvendige Følge af en Grundlovsforandring. Der er ikke sagt et eneste Ord om, at en Grundlovsforandring skulde bringe os til en Forøgelse af Folketingsmedlemmernes Antal, tværtimod, min ærede Medforslagsstiller og jeg gaa ud fra — og derfor ønskede vi en Grundlovsforandring — at der ved en saadan kan opnaas, at denne saa længe og saa stærkt omfribte Sag kan faa en tilfredsstillende Ordning, og vi forudsætte sikkert, at den sunde Sans vil give en saadan Ordning, at Antallet af Folketingsmedlemmer ikke bliver forøget, idet dette sikkerlig i Forhold til vort Lands Størrelse og Indbyggerantal er mere end stort nok. — For ikke at opholde Tinget skal jeg nu ikke optage andre ærede Medlemmers Udtalelser, men kun takke det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Th. Nielsen), der i saa mange Henseender gav Mindretallets Udtalelser baade her og i Betænkningen sin Tilslutning, saa at han maatte give en temmelig udførlig, jeg tror endogsaa noget struet, Forklaring af, hvorfor han til Trods herfor ikke kunde stemme for Dagsordenen.

Jeg skal slutte med at henvende nogle, ganste vist ikke forte Bemærkninger til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører indvømmede i Gaar, at Mindretallet havde ganste Ret, naar det paastod, at Grundlovs-giverne i Virkeligheden vare gaaede ud fra, at Antallet af Folketingsmedlemmer skulde være 100 eller omtrent saa; men det var, som han tilføjede, kun til at begynde med. Nu